

Det vilde forekomme mig meget mærkeligt, om Lovgivningsmagten i Løbet af de sidste 10 Aar saa lidet skulde have overvejet, hvad den gjorde, at den skulde have lagt en Del Udgifter paa Kommunerne, som den nu maatte sige, at Kommunerne ikke kunde bære, og med Hensyn til hvilke derfor Staten skulde komme dem til Hjælp. Jeg tror ikke, at det paa nogen Maade forholder sig saaledes. De Udgifter, om hvilke der er Tale, og som det ærede Medlem fremhævede med særlig varm Tilslutning endogaa, nemlig til Fattigvæsenet gennem den ny Fattiglov, de kommunale Udgifter til uægte Børn, Alderdomsforsørgelse, Sygekasser osv., ere alle meget vel overvejede og angaa Forhold, der, saa langt som danskt Lovgivning gaar tilbage, have været af kommunal Befattenhed og stadig ere blevne betragtede saaledes, og om hvilke det ikke kan siges, at de umiddelbart skulde hvile særlig paa Statskassen, medens dog Staten ved adskillige af de omtalte Love har paataget sig ganske betydelige Bidrag, f. Eks. $\frac{1}{2}$ Mill. til Sygekasserne. Det var noget, som jeg særdeles gerne var med til at stemme for, men det var dog i alt Fald en Understøttelse fra Staten til Kommunerne med Hensyn til Forhold, som særlig have Interesse for dem. Det kan altsaa ikke være rigtigt, at det skulde forholde sig saaledes, at Lovgivningsmagten i de sidste 10 Aar har indført Foranstaltninger, som nu kunne medføre det Krav, at vi skulle gaa tilbage, vende om igen og sige: nu skal Staten overtage en Del af disse Byrder og oven i Købet — jeg gentager det — en ubestemt Del deraf. — Jeg er ikke desto mindre ganske enig med det ærede Medlem i, at der findes Byrder, der nu hvile paa Kommunerne, og om hvilke det saare vel kan omtvistes, om de bør være kommunale Udgifter, eller om ikke Statskassen bør overtage i alt Fald en Del deraf. Dertil hører efter min Opfattelse, hvad der vedrører Retsplejen, for saa vidt Kommunerne bære Udgifterne dertil, Udgifterne til Politivæsenet, Delinventomkostningerne og deslige, dem kan der meget vel være Spørgsmaal om at betragte som Udgifter, der for en stor Del maa paahvile Statskassen. Vi have jo været inde derpaa; saa længe vi havde Gendarmierne, havde jo Staten overtaget Udgiften til at værne om Borgernes Sikkerhed paa Landet. Der er altsaa meget, der taler for at komme ind paa en samlet Overvejelse af, hvad der i Virkeligheden bør og kan overtages af Statskassen til fremtidig Udredelse; men saa længe det ikke er nøjagtig undersøgt, og saa længe der ikke i denne Henseende er foretaget saadanne Overvejelser og Beregninger, som en saa vigtig Sag kræver, ville

vi jo vedblive at staa paa et ganske uklart og ubestemt Standpunkt. Og efter min Opfattelse vilde netop en Ordning, der kunde siges at være tiltalende som en Retsfærdighedsfordring, blive studt ud i en Narrække, saa længe vi følge den Vej, som vi vare inde paa i Fjor, at give et midlertidigt Tilskud, hvilket efter min Mening vilde være aldeles forkasteligt og fuldkommen urigtigt.

Det ærede 1ste Medlem for 6te Kredss (Koch) ytrede, at det kunde gerne være, at de ældre Medlemmer af Tinget sølte sig noget bundne ved deres Stilling fra i Fjor, at de i alt Fald vilde sige til sig selv, og maasse til andre, at de aldrig mere vilde gaa med dertil, men at det ikke vedkom de yngre Medlemmer, som nu ere komne herind. Jeg vil dertil sige, at hvad enten man er ældre eller yngre Medlem af Tinget, er man i Djeblilket Landstingsmand, og at det er Landstingets Stilling til den Slags Ting, som det gælder om at varetage uden Hensyn til, om man er ældre eller yngre Medlem. Det er noget, der ikke kan komme i Betragtning, naar man staar over for vigtige principielle Spørgsmaal, om man først nu er kommen herind, eller om man har været her før. Ved rene Afstaler er der ikke Spørgsmaal om at være bunden; man staar for saa vidt frit overfor Princippernes Overvejelse og Bedømmelse. Hvis jeg dertil maatte knytte endnu en Bemærkning, skulde det være den, at jeg vil for mit Vedkommende tro, at det er heldigst og rigtigst, om Landstingsmænd tænkte som Landstingsmænd og ikke som Medlemmer af Kommuner eller kommunale Bestyrelser.

Det. Hansen: Det ærede 1ste Medlem for 6te Kredss (Koch) mente, at det, der egentlig burde bevæge os til at stemme for denne Lov, var det, at man skulde gøre Retsfærdighed mod Kommunerne. Kommunerne vare ved de senere Aars Lovgivningsforanstaltninger blevne ikke alene uheldigt stillede, men de vare endog blevne ligefrem forurettede. Jeg kan ikke dele denne Betragtning. Kommunerne ere jo ikke i den Grad juridiske Personer, at de staa lige over for Staten med et vist Krav. Det er her i Lovgivningsmagten, at man bestemmer, hvilke Sager der skulle ligge under Kommunerne's Forvaltning og bekostes af dem, og hvilke Udgifter, der skulle afholdes af Staten, og hvilke Sager der skulle bestyres af den. Det har man gjort, og jeg tror, at den Fordeling, man har foretaget, med ganske enkelte Undtagelser er meget fornuftig. Jeg kan godt forstaa, at man fra Kommunerne's Standpunkt vil fremhæve, at de fleste af de